

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 818/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie vrátane práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie vrátane práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) bola 10. septembra 2004 podaná Krajskou prokuratúrou v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) pod sp. zn. 1 Kv 59/02-2082 obžaloba okrem iných aj na sťažovateľa pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 písm. b) a ods. 5 vtedy platného a účinného zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a), ods. 3 a 5 Trestného zákona (bod 1 obžaloby), trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. b), c), i) a j) Trestného zákona (bod 2 obžaloby), trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. c), i) a j) Trestného zákona (bod 3 obžaloby) a trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. i) a j) Trestného zákona (bod 4 obžaloby). Zvyšná časť obžaloby (body 5 a 6) sa sťažovateľa netýkala.

3. Po predbežnom prejednaní obžaloby krajský súd uznesením sp. zn. 1 T 6/04 zo 14. októbra 2004 uvedenú trestnú vec podľa § 188 ods. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s poukázaním na ustanovenie § 15a ods. 2 písm. c) Trestného poriadku postúpil „Špeciálnemu súdu ako súdu vecne príslušnému“, keďže konanie obvinených v bode 1 obžaloby bolo potrebné po právnej stránke kvalifikovať ako trestné činy podľa § 248 ods. 1 a 4 písm. a) a ods. 5, § 248 ods. 1 a 5 a § 252 ods. 1 písm. a) a ods. 5 Trestného zákona spáchané v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona (trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny) a konanie v bode 2 obžaloby ako trestný čin podľa § 219 ods. 1 a 2 písm. b), c) a j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona. Proti rozhodnutiu krajského súdu podali sťažnosť krajská prokuratúra, ako aj sťažovateľ a ďalší obvinený (██████████).

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o opravných prostriedkoch proti uzneseniu krajského súdu zo 14. októbra 2004 rozhodol uznesením sp. zn. 4 To 101/2004 z 19. januára 2005 tak, že vo vzťahu k výroku o postúpení veci rozhodnutie krajského súdu potvrdil, v dôsledku čoho „bola vec postúpená Krajskému súdu v Banskej Bystrici vykonávajúcemu právomoc Špeciálneho súdu“.

5. Od 1. júla 2005 bol v tejto trestnej veci činný pod sp. zn. PK-1 Tš 1/2005 Špeciálny súd v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“), ktorý uznesením z 12. decembra 2005 z dôvodu urýchlenia konania vylúčil na samostatné konanie (vedené pod sp. zn. 1 Tš 23/2005) jeho tzv. ekonomickú časť (bod 1 a 5 obžaloby).

6. Následne špeciálny súd uznesením č. k. 1 Tš 23/2005-564 z 5. marca 2007 podľa § 223 ods. 2 Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie (okrem iných aj sťažovateľa) pre skutok uvedený v bode 1 obžaloby [trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 4 písm. b) a ods. 5 Trestného zákona a trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 1 písm. a) a ods. 3 a 5 Trestného zákona], a to z dôvodu, že ďalšie trestné stíhanie v tejto časti trestnej veci, v ktorej obžalovaným, a teda aj sťažovateľovi hrozil trest odňatia slobody vo výmere maximálne 12 rokov, bolo neúčelné, pretože tento trest bol celkom bez významu popri treste im už právoplatne uloženom rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 1/2005 zo 6. júna 2006 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006, ktorý vo vzťahu k sťažovateľovi predstavoval úhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie. Išlo o trest uložený za skutky v bodoch 2, 3 a 4 pôvodnej obžaloby.

7. Na základe vyhlásenia sťažovateľa doručeného špeciálnemu súdu 13. mája 2009 a 16. septembra 2009, že trvá na prejednaní veci v zastavenej časti (bod 1 obžaloby), špeciálny súd uznesením č. k. PK 1 Tš 23/2005-2018 z 21. júna 2010 podľa § 223 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol o pokračovaní v trestnom stíhaní (okrem ďalšieho obžalovaného aj sťažovateľa) pre trestné činy sprenevery a legalizácie príjmu z trestnej činnosti (t. j. v bode 1 obžaloby) a zároveň podľa § 23 ods. 1 Trestného

poriadku túto trestnú vec vylúčil zo spoločného na samostatné konanie vedené pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 (t. j. konanie napadnuté sťažnosťou podanou ústavnému súdu).

8. Podľa slov sťažovateľa *„Od právoplatnosti uznesenia o pokračovaní v trestnom konaní súd vo veci nevykonával žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej... V roku 2014 došlo zo strany Špecializovaného trestného súdu iba k ustanoveniu nového obhajcu, nakoľko pôvodný obhajca bol spod obhajoby oslobodený z dôvodu nedôvery. V novembri 2014 som podal sťažnosť na prietahy v konaní, pričom na tieto som poukázal aj prostredníctvom... obhajkyne... 28. 11. 2014. Súd vo svojom vyjadrení... sp. zn. Spr 10*

012/14 zo dňa 22. 12. 2014 skonštatoval, že sťažnosť nie je dôvodná. Uvedené potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti SR svojim vyjadrením zo dňa 25. 03. 2015. Vo veci boli nariadené a vykonané hlavné pojednávania dňa 07. 01. 2015, 02. 03. 2015 a 28. 04. 2015. I napriek tomu, že dokazovanie sa vo veci skončilo, vec bola odročená na neurčito.“

9. Sťažovateľ je presvedčený, že *„konaním Špecializovaného trestného súdu... v konaní sp. zn. PK-1 T/20/2010 a v konaní pred tým vedenom... pod č. k. 1 Tš/23/2005 bolo v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd porušené právo, aby sa... vec prerokovala bez zbytočných prietahov“*.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie právnej veci bez zbytočných prietahov vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaným trestným súdom v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T/20/2010 porušené boli.

2. Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T/20/2010 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] *priznáva primerané finančné zadost'učinenie 12.000 EUR..., ktoré je Špecializovaný trestný súd v Pezinku povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto Nálezu Ústavného súdu SR.*“

11. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom s odôvodnením, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii.

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal...

14. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje,

či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Prihliadajúc na petit sťažnosti, t. j. na sťažovateľom požadovaný návrh rozhodnutia, ktorým je v zmysle ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd viazaný, je potrebné za predmet sťažnosti považovať namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie vrátane práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010, ku ktorému malo dôjsť dlhodobou nečinnosťou konajúceho všeobecného súdu v označenej trestnej veci týkajúcej sa sťažovateľa.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

20. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

21. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (porovnaj I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08, I. ÚS 455/2010).

22. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (a obdobne aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (pozri napr. IV. ÚS 221/04, II. ÚS 20/05, III. ÚS 103/07, III. ÚS 139/07, III. ÚS 263/2013, II. ÚS 429/2014).

23. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie vedené pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 v čase podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo päť rokov bez akéhokoľvek meritórneho rozhodnutia, pritom sťažovateľom uvedený sumár procesných úkonov vykonaných špecializovaným súdom nasvedčuje, že tento bol prevažnú väčšinu tohto obdobia nečinný. Takto prezentované okolnosti danej trestnej veci môžu na prvý pohľad vzbudiť dojem, že postupom špecializovaného súdu dochádza k zásahu do základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj do jeho práva na prejednanie záležitosti primeranej lehote, čo by opodstatňovalo podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu.

24. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže zjavná neopodstatnenosť sťažnosti vyplývať aj z toho, že argumenty sťažovateľa v sťažnosti nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04), resp., že za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (obdobne IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09). Ústavný súd sa preto musí obligatórne aj v danej veci osobitne zamerať na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti z uvedeného hľadiska.

25. Pri skúmaní konkrétnych okolností daného prípadu ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že napadnuté trestné konanie sťažovateľa vedené špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 bolo vylúčeným z konania vedeného špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005, ktoré predtým bolo takisto vylúčené na samostatné konanie z konania vedeného špeciálnym súdom pod sp. zn. PK-1 Tš 1/2005.

26. V ostatne uvedenom konaní bol sťažovateľ rozsudkom špeciálneho súdu sp. zn. PK-1 Tš 1/2005 zo 6. júna 2006 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 45/2006 zo 7. decembra 2006 právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestných činov vraždy, za čo mu bol uložený úhrnný výnimočný trest odňatia slobody na doživotie. Práve v tejto súvislosti bola zastavená časť konania vedeného pod sp. zn. PK-1 Tš 23/2005 uznesením z 5. marca 2007, v ktorej bolo následne, po vyhlásení sťažovateľa, že na prejednaní veci trvá, uznesením č. k. PK-1 Tš 23/2005-2018 z 21. júna 2010 pokračované a zároveň došlo k vylúčeniu tejto časti zo spoločného konania (vedeného pod sp. zn. PK-1 Tš/23/2005) a bola jej pridelená sp. zn. PK-1 T 20/2010.

27. Ústavný súd za významné vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva považuje to, že v relevantnej časti (vzťahujúcej sa na podanú sťažnosť) bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené (5. marca 2007) a že sa tak stalo podľa § 223 ods. 2 Trestného

poriadku z dôvodu uvedeného v § 172 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku, t. j. že v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 Tš 1/2005 bol sťažovateľovi uložený trest (odňatia slobody na doživotie), popri ktorom trest odňatia slobody, ktorý hrozil sťažovateľovi v zastavenom konaní (neskôr vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010), bol celkom bez významu.

28. Podľa § 227 Trestného poriadku ak bolo trestné stíhanie zastavené v dôsledku premlčania alebo niektorého z dôvodov uvedených v § 172 ods. 2 a v konaní sa pokračovalo len preto, že obžalovaný na prejednaní veci trvá (§ 11 ods. 2 a § 172 ods. 5), súd, ak nezistí žiadny iný dôvod na oslobodenie obžalovaného, vysloví síce vinu, no trest neuloží.

29. Z uvedeného prehľadu rozhodnutí konajúceho súdu vydaných v rámci trestného stíhania sťažovateľa, ako aj z označených ustanovení Trestného poriadku, najmä z § 227 vyplýva, že pokiaľ ide o uloženie trestu sťažovateľovi v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010, o tomto nebola vzhľadom na účinnú zákonnú úpravu žiadna pochybnosť, z ktorej by mohla v tejto súvislosti prameniť právna neistota sťažovateľa. [Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (obdobne aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie právnej neistoty.]

30. Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu možno vyvodiť záver, že vo veci vedenej špecializovaným súdom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 bolo v podstate už od zastavenia trestného stíhania uznesením špeciálneho súdu č. k. PK-1 Tš 23/2005-564 z 5. marca 2007 (a to vzhľadom na dôvod zastavenia) v tejto časti zrejmé, že sťažovateľovi (pokiaľ by tento nebol oslobodený spod obžaloby) trest uložený nebude. Vyplýva to priamo z právnej úpravy, ktorou sa trestné konanie riadilo, teda k nastoleniu právnej istoty vo vzťahu k trestu sťažovateľa došlo zákonom predvídaným spôsobom bez potreby jej nastolenia rozhodnutím všeobecného súdu.

31. Pokiaľ ide o naplnenie účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (nastolenie právnej istoty) vo vzťahu k vine sťažovateľa v rámci napadnutého konania vedeného špecializovaným súdom, ústavný súd pripomína, že

pri namietaní porušenia základných práv alebo slobôd ústavný súd týmto poskytuje ochranu v materiálnom chápaní. Znamená to, že pre vyslovenie porušenia základného práva nestačí v tomto prípade samotná nečinnosť špecializovaného súdu v konaní, pokiaľ takýto postup (nečinnosť) nemá na osobu sťažovateľa negatívny dopad určitej významnejšej kvality.

32. Ústavný súd nespochybňuje, že uznanie viny fyzickej osoby zo spáchania trestného činu príslušnou autoritou so sebou prináša z pohľadu tejto osoby pre ňu negatívne dôsledky, tak ako jej oslobodenie spod obžaloby naopak pozitívne, avšak v prípade sťažovateľa prihliadajúc na konkrétne okolnosti danej veci ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by ústavne významným spôsobom negatívne dopadala na jeho osobu. Inak povedané, ústavný súd nezistil, že by namietaná nečinnosť špecializovaného súdu bola ústavne tak významnou, aby spôsobila, z hľadiska ústavne zakotveného základného práva, kvalifikovaný zbytočný priet'ah.

33. Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu v súvislosti s odôvodnením jeho žiadosti o priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia a požiadavky o prednostné vybavenie jeho sťažnosti síce uviedol, aké negatívne dopady má nečinnosť špecializovaného súdu v jeho veci, avšak tieto sú tak všeobecné (majetková, nemajetková ujma, neistota, poníženie, utrpenie, stres, obavy, pocit krivdy, zásah do dôstojnosti) a hypotetické, že ich bez ďalšieho (konkretizovania) nemožno považovať za presvedčivý argument svedčiaci o skutočnom negatívnom dôsledku označeného postupu špecializovaného súdu spôsobilom vyhodnotiť jeho nečinnosť ako ústavne neakceptovateľné priet'ahy.

34. Vychádzajúc z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu je potrebné poukázať na to, že v prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05).

35. Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a ním tvrdených skutočností považovať postup špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v konaní tak, ako ich má na mysli ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to predovšetkým z dôvodu absencie naliehavosti potreby odstránenia právnej neistoty sťažovateľa v danej konkrétnej veci (s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci), čo je účelom označeného základného práva. Doterajší priebeh napadnutého konania i napriek nie celkom optimálnemu jeho vedeniu teda nezakladá reálnu možnosť vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa názoru ústavného súdu, pretože nedošlo k takej intenzite zásahu do práva sťažovateľa, ktorá by zodpovedala ústavnorelevantnému porušeniu tohto základného práva.

36. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK-1 T 20/2010 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru

37. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľ v sťažnosti nijako nekonkretizoval, v čom mal zásah do týchto práv spočívať, preto ústavný súd vychádzal z toho, že k nemu malo dôjsť v spojitosti s porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom špecializovaného súdu. Ústavný súd však porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v tejto veci sťažovateľa nevyslovil, preto tak nemohol urobiť

ani vo vzťahu k základnému právu na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), resp. právu na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

38. Z tohto dôvodu aj v tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

40. Odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd nepristúpil ani k preskúmvaniu splnenia podmienok pre vyhovenie požiadavke sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, keďže je evidentné, že ani jeho právne zastúpenie by nebolo spôsobilé privodiť iný verdikt ústavného súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2016